

א) ס"ט דלחמא, ג) קדושין נב, ז"מ כב: פנהדרין כ, א) נדרים פז: מר: כ: ב"ב קט: מכות ו: שבעות לב: תמורה כה: א: ד' ז"ל עמנו היית, דבש תמרה, ס"ט פטור, ו' רש"ל מ"ו, ו' ו' ד' עב ע"ב ד"ה ממלך.

גליון הש"ס

נב"ו ביע"ל קנ"ה, עין מג"א סימן שמ ס"ק טו:

מוסף רש"י

משום פסידא דלקוחות. שנקטו שדות על פיו ותחס מניסן עד תשרי ועדין לא היה דיוע שהוא פסול (סנהדרין כו.). מאי בינייהו. בין הני תרי טעמא דנצ"ה (שם). תרי אחד ותרי אחד. תרי כימות שהעידו כתי' ז', שיהא פסול לחד עמנו שיהא פסול פלוגי. פסידא דלקוחות איכא (שם). דפסליניהו. ליהני טרי בגולונתא. שהעידו שגולין הס על גולה שגולו בנטין, חידוש קמסאדי, אבל פסידא דלקוחות איכא (שם). ביע"ל קנ"ה. (אוש שאל מדעת זמל מילתא ב"מ כה: ע' זמס הכא, לתי העמט מאליי נפסק דעריכוין (טו). קדישם שלא נמכרו לבניה בנשים מנדש (קדושין ג'). גילוי דעת גטיסן כהשלם גט (גטיסן לד.) מומר אכול כגלית להכעיס לקמן (סנהדרין כו.) סימני הלכתא קן שנהלקו בהס אבוי ורבא וכלל מקום הלכה כרנב' חן מלני (קדושין כב.).

פסידא דלקוחות. שחתמוהו על שטר מכירה בינתים: מאי צינייהו. צין הני תרתי לישנא דרנבא: טרי אחד. עמנו הייתס' ומרי אחריני אחד דליכא חידושא: בגולונתא. שלא הזימנוהו אלא העידו שנים על אלו שהן גולנין והכא ליכא למימר סמוך אהני דהא מילתא אחריתא היא: **יע"ל קנ"ה.** סימני שמועות הן וזו אחד מהן עד זמס: **פסולין הוו.** ואין עדותן עדות: **אמאי משלמי.** על הטביחה: **כי הדרי מיסומי אגניבה.** כשחזרו ויזימוין על הגניבה איגלאי מילתא כו': ה"ג והלכסתה **שהעידו צבס אחס והוזמו.** ולא גרסינן והוזמו צבת אחת לכיון דהעידו צבת אחת ליכא למימר צשעת עדות טביחה פסולין הוו ואפילו אי אמרינן למפרע נפסל דהא תוך כדי דיבור הוה והזמנה לא איכפת לן אי צבת אחת אי צבה אחרת וזו ובלבד שזומנו על הטביחה תחילה: **היו שנים מעידים אותו שגנב והן.** עלמס מעידים אותו שטבח: **צטלה כולה.** ומשלמי ככל והוא פטור לכיון דלא גנב לא טבח ואפילו חזרו והזמו על הטביחה (פטורין: **הוזמו על הטביחה.** ולא על הגניבה: **צמס דכרים אמורים.** דהוא משלם ככל ולא בטל עדות גניבה צשתי עדיות: **צבס אחס צבה אחר זה.** שהעידו היום על הגניבה ואמרנו צבת צבסת גנב ולמחר על הטביחה ואמרנו צשני צבת טבח: **וא"ר יוסי.** דכי אמרי להו סקדי עמנו הייתס ציוס שני הוזמו אף על הגניבה צבוס ראשון מתיכא מתי' האי: **ומאי ינינהו כו' אצל צבדום אחס צבס אחס.** שהעידו על שמיהן וזו צמוך כדי דיבור של וזו ואמרנו צבת צבסת גנב וצשני צבסת טבח והוזמו על שני צבסת ואע"ג דלאחד צבסת לא איתמוס מיהו איגלאי מילתא דכי אסהוד פסולין הוו דסכר ר' יוסי למפרע הוה נפסל וצטלה כל עדות אותה עשה שכולה עדות אחת היא: **כדי דיבור.** לקמן [ע"פ] מפרש: **מכאן ולהנא.** מיום שהוזמו ולא מיום שהעידו: **אגניבה דלא מיתומי לא איתוסס.** ואע"ג דצהדדי אסהידו ליה הא לא אסתיל פסוליהו מההיא צשעת דנימא אע"ג דלאחת צבסת לא איתוסס מיהו שעת עדותן שעת פסלות הימיה: **איתוסמו להו [גמ'] אגניבה.** האי איתוסמו לכו אומיה דוקא (ה) נקט) לשלם ממון אלא איפסלו להו אגניבה משום פסול עדות:

וכיון דמיד כי אסהידו הוה דמיפסלי כי איתוסמו להו אגניבה דהא תוך כדי דיבור כדבור דמי אמרי אי תוך כדי דיבור כדבור דמי דכולי עלמא למפרע הוה נפסל אלא הכא בתוך כדי דיבור כדבור דמי קא מיהפלי רבנן סברי תוך כדי דיבור לאו

היה ובלבד שהוזמו על הטביחה תחילה וקשה לר"י דמה מריח צקונת' צהומת טביחה תחילה דאי משום שאס הוזמו על הגניבה תחילה הוו מוכחשים על הטביחה ואנן אליציה דאציי משנינן דס"ל לקמן דהכחשה לכו תחילת הומיה היא א"כ גם כשהוזמו על הטביחה תחילה הוו מוכחשים על הגניבה מאחר שהעידו צבת אחת ותוך כדי דיבור כדבור דמי דלאמר צקונת' לרבי יוסי דכי העידו צבת אחת והוזמו על הטביחה צטלה כל העדות משום דתוך כדי דיבור כדבור דמי ואס צאלו ליישב מירון הוה לסכנת אציי דלקמן דסכר הכחשה לכו הוה נפסל והולך ומתרך לפי שיטת המקשה הסוכר דהכחשה תחילת הומיה היא כדפרישית לעיל וכן לקמן כי משני מנתני' לצאיי אהא דאמר הכחשה לכו תחילת הומיה היא ומוקי לה כשהוזמו תחילה על הטביחה אין חושש לתרך למאי דאמר אציי למפרע הוה נפסל כי לפי זה היה צריך להעמידה כגון שהעידו צבת אחת אלא לדרך הגמרא הוה שאין חושש לתרך אלא הקושיא שמקשה לו:

יוסי סבר למפרע הוה נפסל משעה שהעידו בבית דין, ותוך כדי דיבור דאמי ועדות שבטלה מקצתה בטלה כולה. ודחינן להדין חידושא ואמרינן לא, כולי עלמא למפרע הוה נפסל ובתוך כדי דיבור פלוגי, רבנן סברי תוך כדי דיבור

מרובה פרק שביעי בבא קמא

עג.

עין משפט נר מצווה

משום פסידא דלקוחות. י"מ דהא דחיישינן לפסידא דלקוחות היינו דוקא היכא דליכא עדי מסירה ידעיה שהשטר אמת ואין נראה דא"כ איכא צינייהו טובא היכא דאין עדים אלא החתומים על השטר: **דאסהידו** ביה תרי בחד ותרי בחד. משמע לפי שיש שני מזימים על כל אחד ואחד לא הוי חידוש ומימיה מה צנך הרי תרי כמאה הוו ונראה לפרש דאסהידו ציה תרי צמד כגון שאין הגיזמין מסייע אחד לצבירו שאין האחד יודע כלום צעדומו של הצביר שראה אחד מחלון זה ואחד מחלון זה או כהולאה אחר הולאה ואלו שנים מזימים אמ שניהס שכך שוים אלו כמו אחרים ולא נקטו האי לישנא אלא משום דמשמע מיניה שאין המזומין מסייעין זה אלת זה: **אי נמי דפסליניהו בגולונתא.** והא דאמרין צפרק זה צורר (פנהדרין ד' פ' טו): דההיא מתנה דהוו חתים עליה תרי גולנין סכר רב פפא צר שמואל לאכשוריה משום דהא לא אכרינא עלייהו ומסיק דגולנן דאורייתא לא צעי הכרה ולא חיישינן לפסידא דמקבל מתנה אע"ג דפסידא דלקוחות לאו דוקא דה"ה דיש לחוש לפסידא דמקבל מתנה מ"מ פסלינן לההיא מתנה דמיירי שכנר העידו עליהן צצ"ד קודס שחתמו צשטר מתנה או לא נראית היהא שטר מתנה עד אחר שנודע פסולן צצ"ד ואע"ג דזמנה קודס יש לחוש שמא הקדימו כדפרישית לעיל (ומיהו הוה למפרע לכל דפרק זה צורר (שס ד' טו.) עזאזל אמר קמאי ידדי גנב כו' לדיני נפשות פשיטא שיש לפוסלו למפרע והוה מצי למימר איכא צינייהו לענין דיני נפשות או לאסור אשה לצעלה ולענין גיטין וקדושין ועדות החדס דלנעממא דחידוש אין לפוסלן למפרע ולנעממא דפסידא דלקוחות פוסלינן למפרע לכל אלו אלא לדמיק לאשכומי דאיכא צינייהו לענין ממון:

והוזמו על הגניבה וחזרו והוזמו על הטביחה. וא"ת אפי' למאן דאמר מכאן ולהנא הוה נפסל תקשה דמכל מקום אס אין גניבה אין טביחה ומכירה וכשזמור הוזמו על הטביחה אמאי משלמינן וי"ל הוזמו דקסכר הכחשה תחילת הומיה היא: **שהעידו בבת אחת והוזמו** לכיון שהעידו צבת אחת ליכא למימר צשעת עדות טביחה פסולין הוי אע"ג דלמפרע הוה נפסל לכיון שהעידו צבת אחת כשרים הוה כשהעידו על הטביחה כיון שהיו יכולין לתזור צבן על עדות של גניבה דתוך כדי דיבור הוה ועל מה שפירש צקונטרס דלא גרסינן והוזמו צבת אחת דצהומה לא איכפת לן אי צבת אחת אי צבה אחר זה

היה ובלבד שהוזמו על הטביחה תחילה וקשה לר"י דמה מריח צקונת' צהומת טביחה תחילה דאי משום שאס הוזמו על הגניבה תחילה הוו מוכחשים על הטביחה ואנן אליציה דאציי משנינן דס"ל לקמן דהכחשה לכו תחילת הומיה היא א"כ גם כשהוזמו על הטביחה תחילה הוו מוכחשים על הגניבה מאחר שהעידו צבת אחת ותוך כדי דיבור כדבור דמי דלאמר צקונת' לרבי יוסי דכי העידו צבת אחת והוזמו על הטביחה צטלה כל העדות משום דתוך כדי דיבור כדבור דמי ואס צאלו ליישב מירון הוה לסכנת אציי דלקמן דסכר הכחשה לכו הוה נפסל והולך ומתרך לפי שיטת המקשה הסוכר דהכחשה תחילת הומיה היא כדפרישית לעיל וכן לקמן כי משני מנתני' לצאיי אהא דאמר הכחשה לכו תחילת הומיה היא ומוקי לה כשהוזמו תחילה על הטביחה אין חושש לתרך למאי דאמר אציי למפרע הוה נפסל כי לפי זה היה צריך להעמידה כגון שהעידו צבת אחת אלא לדרך הגמרא הוה שאין חושש לתרך אלא הקושיא שמקשה לו:

הרי יוסי סבר למפרע הוה נפסל משעה שהעידו בבית דין, ותוך כדי דיבור דאמי ועדות שבטלה מקצתה בטלה כולה. ודחינן להדין חידושא ואמרינן לא, כולי עלמא למפרע הוה נפסל ובתוך כדי דיבור פלוגי, רבנן סברי תוך כדי דיבור

פ'ט א מ"י פ"כ מהל' עדות הלכה ג: **צ ב מ"י פ"ח מהלכות** אצל הל' ת וע"פ ופ"צ מהלכות שבעות הל' יח ועיין בהשגות ובכ"מ ופ"כ מהל' עדות הל' ג ועיין בהשגות ובכ"מ ופ"ו מהל' תולת הל' ו ופ"ב מהל' תמורה הל' ד סג עשין לו קו ולאין רמא טוש"ע י"ד ס"י לול ספיק לא לנ לג וס"י שם ספיק דר כה ועוש"ע ח"מ ס"י כע ספיק ח וס"י רפס ספיק י:

רבינו הגנאל

והילכתא כותיה דאבי ביע"ל קנ"ה. והן ייאוש שלא מדעת, עד זמס זו ההלכה, לחי העומד מאלייו, קידושין שאין מסורין לביתא, גירול בר רעילאי, משומד אכול בבלה, אקשינן על אביי, תנן גנב על פי שנים וטבח ומכר על פיהו ומצאו דומיין משלמין את אכול, כגון שכבאו באחד בניסן אלו הדידים והעידו בבית דין כי ראובן מהיום כך וכך גנב שורו של פלוני וחזרו וכו' הן הן והעידו אחר כך ראובן שטבח או מכרו ומצאו דומיין משלמין כפל ד' הוי, ואקשינן אהא דאמרין כגון שהוזמו בטביחה תולה, כגון שהביא הנתען בגניבה עדים כגון בניסן והזימנו והמירו להם אותו היום שהיעדותן בטביחה עמנו הייתם (והזימנו ואמרו להן אתו היום שהיעדותן בטביחה עמנו הייתם) ואחרי כן הוזמו בגניבה, הלא לטעמי' דאביי דסבר למפרע נפסלינן עידי הגניבה מאחר בניסן שהעידו בבית דין הלא מהיום והלאה נפסלו בכל עדות, שצמטצת כעת שהעידו על הטביחה כבר פסול היה ולא היה מתחייב הגנב על פיהו כלום, התורה אמרה ועייתם לו כאשר זמם לעשות לאחרי, ואלו אין להם מעשה, ופרקינן' והילכ' שהעידו בבית אחת, כגון שהעידו בבית דין באחד בניסן כי באחד ביום פלוגי גנב וטבח ומכר, והוזמו משלמין את הכל, וזה הפירוק ראיה לפירוש למפרע הוה נפסל כי אינה משעה שמעדיין על הגניבה אלא משעה שנתקיימה עדותן בבית דין, לימא כתיבאי הוי שנים מעדיין אותו שטבח הוזמו על הגניבה עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה, הוזמו על הטביחה כולה, ותציני' סברי ויסי' הוא דאמ' במה דברים אמורים בבתי עדידות, בעדות אחת כעין שתי עדות, מאי ינינהו כת אחת והעידו על הגניבה ואחרי כן חזרו והעידו על הטביחה, אבל כת אחת העידה בגניבה ובטביחה בבית אחת זו היא עדות אחת, ועליה חלקן, רבנן שבו מיכן ולהבא הן נפסלין, ואף על גב דאמרינן תוך כדי דיבור כדבור דאמי לא מיפסלי מזמן שהעידו אלא מעת ההומה כרבא, ובטביחה שהוזמו משלמין ובגנבה שלא הוזמו עדותן כשרה, ור' יוסי סבר למפרע הוה נפסל

מפני שיהא אמת, והוא נאמן כהעידו על הטביחה